

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 296

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 mai 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI	
24. — Hotărâre cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 577/98 al Consiliului privind organizarea unei anchete prin sondaj asupra forței de muncă din Comunitate — COM (2013) 155 final	2
26. — Hotărâre privind modificarea art. 66 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 164 din 12 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în redactarea de la data intrării în vigoare a acestora și până la modificările ce le-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	3–7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
271. — Hotărâre pentru aprobarea Strategiei de securitate cibernetică a României și a Planului de acțiune la nivel național privind implementarea Sistemului național de securitate cibernetică	8–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
66. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind coordonarea activității și delegarea unor competențe în cadrul Ministerului Afacerilor Interne	14–15
1.897. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind anularea titlului de parc industrial acordat Societății Comerciale „Parc Industrial Fetești” — S.A.	16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRĂRE****cu privire la propunerea de regulament
al Parlamentului European și al Consiliului de modificare
a Regulamentului (CE) nr. 577/98 al Consiliului
privind organizarea unei anchete prin sondaj asupra forței
de muncă din Comunitate — COM (2013) 155 final**

Având în vedere Raportul comun al Comisiei pentru muncă, familie și protecție socială, respectiv al Comisiei pentru afaceri europene nr. XXXVII/425 din 5 martie 2013,

în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Senatul constată că propunerea de regulament respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității.

(2) În ceea ce privește fondul documentului, în urma analizei realizate s-a constatat necesitatea amendării textului articolului 7B — Dispoziții privind finanțarea, în sensul eliminării cuvântului „poate” din conținutul acestuia.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite către instituțiile europene și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de către Senat în ședința din 21 mai 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 21 mai 2013.

Nr. 24.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**SENATUL****HOTĂRĂRE****privind modificarea art. 66 alin. (2) din Regulamentul
Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic.— La articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, punctul XI va avea următorul cuprins:

„XI. Comisia pentru cultură și media;”.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 22 mai 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 22 mai 2013.

Nr. 26.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 164**

din 12 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în redactarea de la data intrării în vigoare a acestora și până la modificările ce le-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. e) raportate la dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară modificării acestor dispoziții prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Alexandra Cristina Pană în Dosarul nr. 74.649/3/CA/2011 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 6D/2013.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 martie 2013 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 12 martie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2012, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. e) raportate la dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară modificării acestor dispoziții prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

Excepția a fost ridicată de Alexandra Cristina Pană cu prilejul soluționării unei cauze în contencios administrativ având ca obiect anularea deciziei de impunere a contribuției de asigurări sociale de sănătate emise de Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile de lege criticate sunt discriminatorii și încalcă principiul constituțional al așezării juste a sarcinii fiscale. În acest sens, arată că art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, în forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008, obligă la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai acele persoane care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)—d) din același articol de lege. Între persoanele exceptate de la plata contribuției prevăzute de art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 nu se regăsesc însă și cele care obțin venituri din pensii. Astfel, titularii dreptului la pensie sunt discriminați în raport cu persoanele care realizează veniturile prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006, întrucât, spre deosebire de aceștia, sunt obligați să plătească atât contribuția aferentă veniturilor din pensii, cât și cea aferentă veniturilor prevăzute la lit. e) din același articol.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, prevederile de lege criticate contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 56 alin. (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale. În acest sens, arată că tratamentul diferențiat pe care îl instituie textul de lege criticat în ceea ce îi privește pe pensionari este nejustificat și nu ține cont de capacitatea contributivă a acestora, respectiv de necesitatea așezării obligațiilor fiscale în așa fel încât să se țină seama de necesitatea de protecție a categoriilor sociale cele mai dezavantajate, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale contribuabililor. De asemenea, consideră că este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor, întrucât calitatea de pensionar nu reprezintă un criteriu obiectiv și nici rezonabil pentru a considera că pensionarii se află într-o situație diferită față de celelalte categorii de persoane prevăzute de art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) raportate la dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, în forma anterioară modificării acestor dispoziții prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 30 iunie 2008.

În realitate, Curtea constată că neconstituționalitatea invocată de autorul excepției se referă doar la dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, în redactarea de la intrarea în vigoare a acestora și până la modificările ce le-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008. Celelalte texte de lege au fost invocate doar pentru a evidenția categoriile de persoane în funcție de ale căror venituri se creează o pretinsă discriminare.

Art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, în redactare criticată de autorul excepției, avea următorul cuprins: „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:*

a) *veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit;*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

c) *veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);*

d) *indemnizațiilor de șomaj;*

e) *veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)—d), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

f) *veniturilor realizate din pensii.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta privește dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 în redactarea avută de acestea de la intrarea în vigoare a acestei legi și până la modificările suferite odată cu intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2008.

Odată cu intrarea în vigoare a acestui din urmă act normativ, soluția legislativă criticată a fost îndepărtată, art. 1 pct. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 prevăzând că: „*La articolul 257 alineatul (2), literele e) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«e) *veniturilor din pensiile care depășesc limita supusă impozitului pe venit;*

f) *veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)—e), alin. 21 și art. 213 alin. (2) lit. h), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.»*

Astfel, în urma acestor modificări, persoanele care datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din pensii au fost incluse în categoria celor exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit.

În mod asemănător, în prezent, în urma modificărilor și completărilor ulterioare aduse Legii nr. 95/2006 prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 8 mai 2012, art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 are următoarea redactare: „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:*

a) *veniturilor din salarii sau asimilate salariilor, precum și orice alte venituri realizate din desfășurarea unei activități dependente;*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

c) *veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);*

d) *indemnizațiilor de șomaj;*

e) *abrogată;*

f) *veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit, numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor*

prevăzute la lit. a)—d), alin. (2¹) și (2²) și art. 213 alin. (2) lit. h), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.”

Dispozițiile din Legea nr. 95/2006 referitoare la contribuțiile datorate asupra veniturilor din pensii se regăsesc, în prezent, în cuprinsul alin. (2²) al art. 257 în următoarea redactare: „Pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.”

Deși soluția legislativă criticată nu mai este în vigoare, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și împrejurarea că dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, în redactarea avută de acestea de la intrarea în vigoare a acestei legi și până la modificările aduse odată cu intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2008, sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra constituționalității acestor dispoziții de lege, așa cum a fost sesizată de instanța de judecată.

Examinând dispozițiile art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, Curtea constată că acestea enumeră veniturile asupra cărora se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate. Între acestea, art. 257 alin. (2) lit. e), în redactarea criticată prin excepția de neconstituționalitate, prevedea obligația de a plăti contribuția asupra veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supuneau impozitului pe venit, dar numai în măsura în care contribuabilul nu plătea contribuția pentru asigurările sociale de sănătate asupra veniturilor realizate din salarii sau asimilate salariilor care se supuneau impozitului pe venit, veniturilor impozabile obținute din desfășurarea unor activități independente și care se supuneau impozitului pe venit, veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit, veniturilor din silvicultură ori indemnizațiilor de șomaj. Prin urmare, era exclusă plata cumulativă a contribuțiilor datorate în temeiul art. 257 alin. (2) lit. e), pe de o parte, și a celor datorate potrivit dispozițiilor lit. a)—d) din același articol, pe de altă parte.

Dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 nu excludeau însă de la acest cumul și contribuțiile datorate asupra veniturilor din pensii, prevăzute la lit. f) din același articol de lege.

Prin urmare, se crea o diferență de tratament juridic între persoanele care realizau veniturile enumerate în art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006 față de cele care realizau venituri din pensii.

Așa cum a arătat în mod constat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite”. Instanța de contencios constituțional a precizat însă că „un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”. În acest sens este Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de asemenea, că nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea discriminării. Astfel, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă”. Această justificare presupune existența unui „scop legitim” și a unui „raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru utilizarea lui”. În acest sens pot fi amintite Hotărârea din 18 februarie 1991, pronunțată în Cauza *Fredin contra Suediei*, Hotărârea din 23 iunie 1993, pronunțată în Cauza *Hoffman contra Austriei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, pronunțată în Cauza *Spadea și Scalabrino contra Italiei*, ori Hotărârea din 23 iulie 1968, pronunțată în Cauza *Affaire linguistique belge contra Belgiei*.

Prin urmare, pentru a aprecia dacă în cauză a fost încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea urmează a stabili dacă tratamentul juridic diferențiat instituit de textul de lege ce face obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate avea o justificare obiectivă sau rezonabilă, altfel spus, dacă se întemeia pe un scop legitim și respecta un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

Curtea constată că diferența de tratament juridic instituită de dispozițiile de lege analizate a avut în vedere tipul de venit asupra căruia se datora contribuția de asigurări sociale de sănătate. Astfel, persoanele care realizau venituri din salarii sau orice alte venituri realizate din desfășurarea unei activități dependente ori independente supuse impozitului pe venit, venituri din agricultură ori silvicultură sau obțineau indemnizații de șomaj erau scutite de la plata contribuției asupra veniturilor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006. De această scutire nu beneficiau însă și persoanele care realizau venituri din pensii.

Desigur, în anumite circumstanțe, proveniența veniturilor ar putea justifica instituirea unui tratament juridic diferit. Din perspectiva dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 însă Curtea apreciază că diferența de tratament juridic nu a fost justificată decât parțial.

Astfel, dispozițiile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, în redactarea avută în vedere de autorul excepției de neconstituționalitate, prevedeau că „Pentru pensionari contribuția datorată de aceștia se aplică numai la veniturile din pensiile care depășesc limita supusă impozitului pe venit, se calculează pentru diferența între cuantumul pensiei și această limită și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către cei care efectuează plata acestor drepturi.”

Legea făcea, astfel, o diferență între pensionari sub aspectul obligației de plată a contribuției la asigurările sociale de sănătate, stabilind că erau ținuti de această obligație doar acei pensionari care realizau venituri „care depășesc limita supusă impozitului pe venit”. Prin urmare, persoanele care realizau venituri sub această limită nu datorau contribuția de asigurări sociale de sănătate, suma aferentă acestei contribuții fiind suportată de la bugetul de stat, începând cu 1 ianuarie 2007.

Pentru aceste din urmă persoane, Curtea apreciază că diferența de tratament juridic instituită de art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 era justificată.

Astfel, sistemul asigurărilor sociale de sănătate reglementat de Legea nr. 95/2006 asigură persoanelor accesul la un pachet de servicii medicale în temeiul contribuției pe care acestea o realizează la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate. Există, așadar, o strânsă legătură între obligația de contribuție la acest sistem de asigurări și dreptul de a beneficia de serviciile pe care acesta le oferă. În acest sens, art. 208 alin. (3) lit. e) din legea amintită enumeră printre principiile care stau la temeiul acestui sistem „participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”.

În același timp, Curtea a arătat că „obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu ce stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minim de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate”. Prin urmare, această obligație reprezintă „o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor”. În acest sens, pot fi amintite Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, ori Decizia nr. 343 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011.

Cu toate acestea, legiuitorul, având în vedere situația deosebită în care se găsesc anumite persoane, a prevăzut dreptul acestora de a beneficia de pachetul de servicii medicale fără plata contribuției ori cu plata contribuției din alte surse. În acest caz se încadrează, spre exemplu, persoanele enumerate la art. 213 din lege. Această situație reprezintă însă o excepție, regula fiind aceea a obligației de a contribui.

Această regulă a fost avută în vedere de legiuitor atunci când a prevăzut obligația de plată a contribuției asupra veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supuneau impozitului pe venit, dar doar în măsura în care persoana nu realiza veniturile prevăzute de dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006, în redactarea criticată de autorul excepției. Altfel spus, în măsura în care o persoană nu realiza venituri constante, de tipul celor menționate în aceste din urmă dispoziții de lege, ea putea totuși contribui la sistemul asigurărilor de sănătate prin plata contribuției asupra veniturile prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, care nu aveau caracter constant, dar care justificau și îndreptăteau accesul acesteia la pachetul de servicii medicale oferit de acest sistem, dându-se expresie principiilor contributivității și solidarității pe care acesta este întemeiat.

Pe de altă parte, legiuitorul a urmărit ca obligația de contribuție instituită prin textul de lege analizat să nu dobândească un caracter împovărător și a dispus ca aceasta

să nu se cumuleze cu contribuția pentru celelalte tipuri de venit. Astfel, obligația prevăzută la art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, în redactarea criticată de autorul excepției, poate fi privită ca având, mai degrabă, un caracter subsidiar, intervenind numai în măsura în care nu se datora contribuția asupra altor venituri, caracter pe care îl păstrează și art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006 în actuala reglementare.

În concluzie, Curtea reține că, în ceea ce privește titularii dreptului la pensie care nu plăteau contribuția de asigurări sociale de sănătate, diferența de tratament juridic criticată a fost justificată în mod obiectiv, întrucât pensionarii care realizau venituri sub limita supusă impozitului pe venit nu plăteau contribuția de asigurări sociale de sănătate, fiind într-o situație diferită față de cei care plăteau contribuții aferente veniturilor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006, dar într-o situație identică celor care se încadrau în ipoteza lit. e) din același articol. În același timp, măsura impusă de legiuitor a avut un caracter rezonabil, respectiv a urmărit respectarea principiilor de bază ale sistemului de asigurări sociale de sănătate: participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, pe de o parte, și solidaritatea și subsidiaritatea în constituirea și utilizarea fondurilor, pe de altă parte.

Nu aceleași concluzii pot fi reținute și în ceea ce privește situația persoanelor care, în perioada în care soluția legislativă criticată a fost în vigoare, au realizat venituri din pensii asupra cărora au plătit contribuția de asigurări sociale de sănătate. Astfel, din perspectiva acestor persoane, diferența de tratament juridic dintre pensionari, pe de o parte, și celelalte persoane care au realizat veniturile prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006, de cealaltă parte, apare nu doar ca fiind contrară principiului egalității în drepturi a cetățenilor, dar și principiului așezării juste a sarcinilor fiscale.

Astfel, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că „fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. Prin urmare, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributivă a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora”. În acest sens sunt Decizia nr. 176 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 iunie 2003, Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994, Decizia nr. 1.394 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 23 decembrie 2010, sau Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012.

Or, Curtea constată că, în ceea ce privește titularii dreptului la pensie care au plătit contribuția de asigurări de sănătate datorată asupra acestui venit, diferența de tratament juridic instituită de textul de lege criticat nu mai poate fi justificată de aceleași rațiuni avute în vedere în situația pensionarilor care nu plăteau această contribuție. Astfel, spre deosebire de aceștia din urmă, situația pensionarilor contribuabili poate fi asimilată mai degrabă celei a persoanelor care au plătit contribuția asupra

veniturilor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—d) din Legea nr. 95/2006, impunând un regim juridic asemănător.

Desigur, legiuitorul are libertatea de a stabili contribuțiile datorate de cetățeni și de a prevedea excepții de la aceste obligații de contribuție, având în vedere situația obiectiv diferită în care se găsesc anumite categorii de persoane. De asemenea, legiuitorul poate modifica aceste dispoziții de lege, în funcție de necesitățile economico-sociale care se impun la un anumit moment. De altfel, astfel a procedat atunci când, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2008, a prevăzut exceptarea pensionarilor de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate asupra veniturilor obținute din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit, dar a instituit, pe de altă parte, obligația acestora de a plăti cumulat contribuția datorată asupra veniturilor din pensii cu cea datorată asupra celorlalte tipuri de venituri prevăzute la alin. (2) lit. a)—d), alin. (21) și la art. 213 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 95/2006, îndepărtând astfel diferențele de tratament juridic anterioare stabilite în funcție de tipul de venit avut în vedere.

Cu toate acestea, stabilirea obligațiilor de contribuție ori a scutirilor de la acestea trebuie să nu se facă în mod diferențiat între persoane aflate în mod obiectiv în situații analoage.

Or, Curtea, raportându-se la cele reținute mai sus cu privire la caracterul subsidiar al obligației stabilite de art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 pentru persoanele care datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra altor tipuri de venituri prevăzute de lege, apreciază că instituirea unui tratament juridic diferit pentru pensionarii care au plătit

contribuția asupra veniturilor din pensii încalcă această exigență de reglementare și aduce atingere dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 56 alin. (2) din Constituție, sursa veniturilor obținute nereprezentând în contextul avut în vedere o justificare obiectivă și rezonabilă pentru instituirea unui tratament juridic diferit.

În sfârșit, Curtea statuează că, întrucât deciziile sale produc efecte numai pentru viitor, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, cele stabilite prin prezenta decizie urmează a se aplica de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I; totodată, instanțele judecătorești vor aplica decizia Curții Constituționale numai în cauzele pendinte la momentul publicării acesteia, cauze în care dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, în redactarea de la data intrării în vigoare a acestora și până la modificările ce le-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008, sunt aplicabile, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus menționată, în această ultimă ipoteză deciziile pronunțate de Curtea Constituțională constituind temei al revizuirii potrivit art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865, respectiv art. 509 alin. (1) pct. 11 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, după caz.

Așadar, raporturile juridice stabilite între asigurat și stat în legătură cu contribuțiile la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate deja reținute până la data publicării deciziei Curții Constituționale constituie, din perspectiva prezentei decizii, *facta praeterita* și nu pot face obiectul unor cereri de restituire formulate ulterior publicării acesteia. O interpretare contrară ar echivala cu aplicarea retroactivă a deciziilor Curții Constituționale, ceea ce este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandra Cristina Pană în Dosarul nr. 74.649/3/CA/2011 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în redactarea de la intrarea în vigoare a acestora și până la modificările ce le-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, sunt neconstituționale în măsura în care obligă persoanele ce datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din pensii la plata acestei contribuții cumulat cu cea datorată asupra veniturilor obținute din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Strategiei de securitate cibernetică a României și a Planului de acțiune la nivel național privind implementarea Sistemului național de securitate cibernetică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Strategia de securitate cibernetică a României, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Planul de acțiune la nivel național privind implementarea Sistemului național de securitate cibernetică prevăzut în anexa nr. 2*).

Art. 3. — Ministerul pentru Societatea Informațională și celelalte autorități publice responsabile au obligația de a duce la

îndeplinire obiectivele și direcțiile de acțiune prevăzute în Strategia de securitate cibernetică a României și în Planul de acțiune la nivel național privind implementarea Sistemului național de securitate cibernetică, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Gabriel Oprea

Ministrul pentru societatea informațională,

Dan Nica

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

Ministrul educației naționale,

Remus Pricopie

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

Directorul Serviciului Român de Informații,

George-Cristian Maior

Directorul Serviciului de Informații Externe,

Teodor Viorel Meleșcanu

Directorul Serviciului de Protecție și Pază,

Lucian-Silvan Pahonțu

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,

Marcel Opreș

Directorul Oficiului Registrului Național

al Informațiilor Secrete de Stat,

Marius Petrescu

București, 15 mai 2013.
Nr. 271.

*) Anexa nr. 2 se comunică instituțiilor interesate, fiind clasificată potrivit legii.

STRATEGIA de securitate cibernetică a României

I. Introducere

1. Context

Dezvoltarea rapidă a tehnologiilor moderne de informații și comunicații — condiție *sine qua non* a edificării societății informaționale — a avut un impact major asupra ansamblului social, marcând adevărate mutații în filozofia de funcționare a economicului, politicului și culturalului, dar și asupra vieții de zi cu zi a individului. Practic, în prezent, accesul facil la tehnologia informației și comunicațiilor reprezintă una dintre premisele bune funcționării a societății moderne.

Spațiul cibernetic se caracterizează prin lipsa frontierelor, dinamism și anonim, generând deopotrivă oportunități de dezvoltare a societății informaționale bazate pe cunoaștere, dar și riscuri la adresa funcționării acesteia (la nivel individual, statal și chiar cu manifestare transfrontalieră).

Alături de beneficiile incontestabile pe care informatizarea le induce la nivelul societății moderne, aceasta introduce și vulnerabilități, astfel că asigurarea securității spațiului cibernetic trebuie să constituie o preocupare majoră a tuturor actorilor implicați, mai ales la nivel instituțional, unde se concentrează responsabilitatea elaborării și aplicării de politici coerente în domeniu.

România urmărește atât dezvoltarea unui mediu informațional dinamic bazat pe interoperabilitate și servicii specifice societății informaționale, cât și asigurarea respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor și a intereselor de securitate națională, într-un cadru legal adecvat. Din această perspectivă se resimte necesitatea dezvoltării culturii de securitate cibernetică a utilizatorilor sistemelor informatice și de comunicații, adesea insuficient informați în legătură cu potențialele riscuri, dar și cu soluțiile de contracarare a acestora. Cunoașterea pe scară largă a riscurilor și amenințărilor derivate din activitățile desfășurate în spațiul cibernetic, precum și a modului de prevenire și contracarare a acestora necesită o comunicare și cooperare eficiente între actorii specifici în acest domeniu.

Statul român își asumă rolul de coordonator al activităților desfășurate la nivel național pentru asigurarea securității cibernetică, în concordanță cu demersurile inițiate la nivelul UE și NATO. Problematika securității cibernetică a devenit prioritară pentru aceste organisme, care derulează demersuri reglementare necesare dezvoltării mecanismelor de apărare cibernetică.

Incidentele de securitate cibernetică și atacurile cibernetică majore cu care s-au confruntat în ultimii ani unele state și organizații internaționale au determinat conștientizarea, la nivel internațional, a necesității adoptării unor strategii și politici în domeniul securității cibernetică. Astfel, există în prezent strategii naționale de securitate cibernetică, precum cele ale Estoniei, Statelor Unite ale Americii, Marii Britanii, Germaniei și Franței, care fundamentează necesitatea demersurilor pentru dezvoltarea capacităților proprii de contracarare a atacurilor cibernetică și stabilesc cadrul de acțiune și cooperare între diverse entități guvernamentale și nonguvernamentale pentru limitarea consecințelor. Conform acestor strategii, eforturile naționale vizează implementarea unor măsuri de securitate care

să conducă la creșterea nivelului de protecție a infrastructurilor cibernetică, în special a celor care susțin infrastructurile critice naționale.

Evoluția rapidă a naturii amenințărilor cibernetică a necesitat adoptarea, și de către Organizația Nord-Atlantică, a unui nou concept și a unei noi politici în domeniul apărării cibernetică. În acest sens, NATO și-a redefinit rolul și perimetrul de acțiune în domeniu și a elaborat un plan de acțiune pentru dezvoltarea unor capacități necesare protejării infrastructurilor cibernetică proprii, precum și a unor mecanisme de consultare a statelor membre și de asigurare a asistenței în cazul unor atacuri cibernetică majore.

La nivelul UE sunt întreprinse demersuri în privința adoptării unei strategii europene pentru securitatea cibernetică, care să armonizeze eforturile statelor membre în abordarea provocărilor de securitate din spațiul cibernetic și protecția infrastructurilor informatice critice.

Totodată, la nivelul UE, s-a conturat necesitatea adoptării unei politici privind lupta împotriva criminalității informatice. Inițiativele subsecvente au pornit de la constatarea creșterii numărului de infracțiuni informatice, a tot mai amplei implicări a grupurilor de criminalitate organizată în criminalitatea informatică, precum și a necesității unei coordonări a eforturilor europene în direcția combaterii acestor acte. Având în vedere că atacurile cibernetică pe scară largă, bine coordonate și direcționate către infrastructurile cibernetică critice ale statelor membre, constituie o preocupare crescândă a UE, întreprinderea de acțiuni pentru combaterea tuturor formelor de criminalitate informatică, atât la nivel european, cât și la nivel național, a devenit o necesitate stringentă.

Creșterea capacității de luptă împotriva criminalității informatice la nivel național, european și internațional implică, printre altele:

— creșterea gradului de cooperare și coordonare între unitățile responsabile cu combaterea criminalității informatice, alte autorități și experți din cadrul Uniunii Europene;

— dezvoltarea unui cadru de reglementare coerent, la nivelul UE, privind lupta împotriva criminalității informatice, în coordonare cu statele membre, precum și cu autoritățile europene și internaționale cu relevanță în domeniu;

— creșterea nivelului de conștientizare a costurilor și pericolelor pe care le implică criminalitatea informatică.

În acest context, România recunoaște existența unor astfel de amenințări și susține o abordare comună, integrată și coordonată, atât la nivelul NATO, cât și la nivelul UE, pentru a putea oferi un răspuns oportun la atacurile cibernetică.

2. Scop și obiective

Scopul Strategiei de securitate cibernetică a României este de a defini și de a menține un mediu virtual sigur, cu un înalt grad de reziliență și de încredere, bazat pe infrastructurile cibernetică naționale, care să constituie un important suport pentru securitatea națională și buna guvernare, pentru maximizarea beneficiilor cetățenilor, mediului de afaceri și ale societății românești, în ansamblul ei.

Strategia de securitate cibernetică a României prezintă obiectivele, principiile și direcțiile majore de acțiune pentru cunoașterea, prevenirea și contracararea amenințărilor, vulnerabilităților și riscurilor la adresa securității cibernetică a României și pentru promovarea intereselor, valorilor și obiectivelor naționale în spațiul cibernetic.

În scopul asigurării coerenței și eficienței acționale, Strategia de securitate cibernetică a României, denumită în continuare *strategie*, urmărește îndeplinirea obiectivului național de securitate privind „asigurarea securității cibernetice”, cu respectarea principiilor și caracteristicilor Strategiei naționale de apărare și Strategiei naționale de protecție a infrastructurilor critice.

Pentru asigurarea securității cibernetice a României, strategia stabilește următoarele obiective:

a) adaptarea cadrului normativ și instituțional la dinamica amenințărilor specifice spațiului cibernetic;

b) stabilirea și aplicarea unor profile și cerințe minime de securitate pentru infrastructurile cibernetice naționale, relevante din punct de vedere al funcționării corecte a infrastructurilor critice;

c) asigurarea rezilienței infrastructurilor cibernetice;

d) asigurarea stării de securitate prin cunoașterea, prevenirea și contracararea vulnerabilităților, riscurilor și amenințărilor la adresa securității cibernetice a României;

e) valorificarea oportunităților spațiului cibernetic pentru promovarea intereselor, valorilor și obiectivelor naționale în spațiul cibernetic;

f) promovarea și dezvoltarea cooperării între sectorul public și cel privat în plan național, precum și a cooperării internaționale în domeniul securității cibernetice;

g) dezvoltarea culturii de securitate a populației prin conștientizarea față de vulnerabilitățile, riscurile și amenințările provenite din spațiul cibernetic și necesitatea asigurării protecției sistemelor informatice proprii;

h) participarea activă la inițiativele organizațiilor internaționale din care România face parte în domeniul definirii și stabilirii unui set de măsuri destinate creșterii încrederii la nivel internațional privind utilizarea spațiului cibernetic.

3. Concepte, definiții și termeni

În înțelesul prezentei strategii, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

infrastructuri cibernetice — infrastructuri de tehnologia informației și comunicații, constând în sisteme informatice, aplicații aferente, rețele și servicii de comunicații electronice;

spațiul cibernetic — mediul virtual, generat de infrastructurile cibernetice, incluzând conținutul informațional procesat, stocat sau transmis, precum și acțiunile derulate de utilizatori în acesta;

securitate cibernetică — starea de normalitate rezultată în urma aplicării unui ansamblu de măsuri proactive și reactive prin care se asigură confidențialitatea, integritatea, disponibilitatea, autenticitatea și nonrepudierea informațiilor în format electronic, a resurselor și serviciilor publice sau private, din spațiul cibernetic. Măsurile proactive și reactive pot include politici, concepte, standarde și ghiduri de securitate, managementul riscului, activități de instruire și conștientizare, implementarea de soluții tehnice de protejare a infrastructurilor cibernetice, managementul identității, managementul consecințelor;

apărare cibernetică — acțiuni desfășurate în spațiul cibernetic în scopul protejării, monitorizării, analizării, detectării, contracarării agresiunilor și asigurării răspunsului oportun împotriva amenințărilor asupra infrastructurilor cibernetice specifice apărării naționale;

operații în rețele de calculatoare — procesul complex de planificare, coordonare, sincronizare, armonizare și desfășurare a acțiunilor în spațiul cibernetic pentru protecția, controlul și utilizarea rețelelor de calculatoare în scopul obținerii superiorității informaționale, concomitent cu neutralizarea capabilităților adversarului;

amenințare cibernetică — circumstanță sau eveniment care constituie un pericol potențial la adresa securității cibernetice;

atac cibernetic — acțiune ostilă desfășurată în spațiul cibernetic de natură să afecteze securitatea cibernetică;

incident cibernetic — eveniment survenit în spațiul cibernetic ale cărui consecințe afectează securitatea cibernetică;

terorism cibernetic — activitățile premeditate desfășurate în spațiul cibernetic de către persoane, grupări sau organizații motivate politic, ideologic ori religios ce pot determina distrugerii materiale sau victime, de natură să determine panică ori teroare;

spionaj cibernetic — acțiuni desfășurate în spațiul cibernetic, cu scopul de a obține neautorizat informații confidențiale în interesul unei entități statale sau nonstatale;

criminalitatea informatică — totalitatea faptelor prevăzute de legea penală sau de alte legi speciale care prezintă pericol social și sunt săvârșite cu vinovăție, prin intermediul ori asupra infrastructurilor cibernetice;

vulnerabilitatea în spațiul cibernetic — slăbiciune în proiectarea și implementarea infrastructurilor cibernetice sau a măsurilor de securitate aferente care poate fi exploatată de către o amenințare;

riscul de securitate în spațiul cibernetic — probabilitatea ca o amenințare să se materializeze, exploatând o anumită vulnerabilitate specifică infrastructurilor cibernetice;

managementul riscului — un proces complex, continuu și flexibil de identificare, evaluare și contracarare a riscurilor la adresa securității cibernetice, bazat pe utilizarea unor tehnici și instrumente complexe, pentru prevenirea pierderilor de orice natură;

managementul identității — metode de validare a identității persoanelor când acestea accesează anumite infrastructuri cibernetice;

reziliența infrastructurilor cibernetice — capacitatea componentelor infrastructurilor cibernetice de a rezista unui incident sau atac cibernetic și de a reveni la starea de normalitate;

entități de tip CERT — structuri specializate în înțelesul art. 2 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 494/2011 privind înființarea Centrului Național de Răspuns la Incidente de Securitate Cibernetică — CERT-RO.

4. Principii

Asigurarea securității cibernetice trebuie să constituie rezultatul unor abordări bazate pe evaluarea riscurilor, prioritizarea resurselor, implementarea și monitorizarea eficienței măsurilor de securitate identificate prin aplicarea managementului de risc și respectarea următoarelor principii:

— coordonarea — activitățile se realizează într-o concepție unitară, pe baza unor planuri de acțiune convergente destinate asigurării securității cibernetice, în conformitate cu atribuțiile și responsabilitățile fiecărei entități;

— cooperarea — toate entitățile implicate (din mediul public sau privat) colaborează, la nivel național și internațional, pentru asigurarea unui răspuns adecvat la amenințările din spațiul cibernetic;

— eficiența — demersurile întreprinse vizează managementul optim al resurselor disponibile;

— prioritizarea — eforturile se vor concentra asupra securizării infrastructurilor cibernetice ce susțin infrastructurile critice naționale și europene;

— diseminarea — asigurarea transferului de informații, expertiză și bune practici în scopul protejării infrastructurilor cibernetice;

— protejarea valorilor — politicile de securitate cibernetică vor asigura echilibrul între nevoia de creștere a securității în spațiul cibernetic și prezervarea dreptului la intimitate și alte valori și libertăți fundamentale ale cetățeanului;

— asumarea responsabilității — toți deținătorii și utilizatorii de infrastructuri cibernetică trebuie să întreprindă măsurile necesare pentru securizarea infrastructurilor proprii și să nu afecteze securitatea infrastructurilor celorlalți deținători sau utilizatori;

— separarea rețelelor — reducerea probabilității de manifestare a atacurilor cibernetică, specifice rețelei internet, asupra infrastructurilor cibernetică care asigură funcțiile vitale ale statului, prin utilizarea unor rețele dedicate, separate de internet.

II. Provocări și oportunități

1. Amenințări, vulnerabilități și riscuri

Amenințările specifice spațiului cibernetic se caracterizează prin asimetrie și dinamică accentuată și caracter global, ceea ce le face dificil de identificat și de contracarat prin măsuri proporționale cu impactul materializării riscurilor.

România se confruntă, în prezent, cu amenințări provenite din spațiul cibernetic, la adresa infrastructurilor critice, având în vedere interdependența din ce în ce mai ridicată între infrastructuri cibernetică și infrastructuri precum cele din sectoarele financiar-bancar, transport, energie și apărare națională. Globalitatea spațiului cibernetic este de natură să amplifice riscurile la adresa acestora, afectând deopotrivă cetățenii, mediul de afaceri și cel guvernamental.

În general, infrastructurile cibernetică pot fi afectate de amenințări de natură tehnică (de exemplu deficiențe sau defecțiuni tehnice), umană (de exemplu erori de operare, acțiuni voluntare) ori naturale (de exemplu fenomene meteo extreme, catastrofe naturale).

Amenințările la adresa spațiului cibernetic se pot clasifica în mai multe moduri, dar cele mai frecvent utilizate sunt cele bazate pe factorii motivaționali și impactul asupra societății. În acest sens, pot fi avute în vedere criminalitatea informatică, terorismul cibernetic și războiul cibernetic, având ca sursă atât actori statali, cât și actori nonstatali.

Amenințările din spațiul cibernetic se materializează — prin exploatarea vulnerabilităților de natură umană, tehnică și procedurală — cel mai adesea în:

— atacurile cibernetică împotriva infrastructurilor care susțin funcții de utilitate publică ori servicii ale societății informaționale a căror întrerupere/afectare ar putea constitui un pericol la adresa securității naționale;

— accesarea neautorizată a infrastructurilor cibernetică;

— modificarea, ștergerea sau deteriorarea neautorizată de date informatice ori restricționarea ilegală a accesului la aceste date;

— spionajul cibernetic;

— cauzarea unui prejudiciu patrimonial, hărțuirea și șantajul persoanelor fizice și juridice, de drept public și privat.

Principalii actori care generează amenințări în spațiul cibernetic sunt:

— persoane sau grupări de criminalitate organizată care exploatează vulnerabilitățile spațiului cibernetic în scopul obținerii de avantaje patrimoniale sau nepatrimoniale;

— teroriști sau extremiști care utilizează spațiul cibernetic pentru desfășurarea și coordonarea unor atacuri teroriste, activități de comunicare, propagandă, recrutare și instruire, colectare de fonduri etc., în scopuri teroriste;

— state sau actori nonstatali care inițiază sau derulează operațiuni în spațiul cibernetic, în scopul culegerii de informații din domeniile guvernamental, militar, economic ori al materializării altor amenințări la adresa securității naționale.

2. Oportunități

În același timp, spațiul cibernetic, devenit un nou domeniu de interacțiune în cadrul societății moderne, oferă o serie de oportunități generate de însăși specificitatea acestuia. Astfel, au fost identificate următoarele oportunități pe care România le poate exploata prin intermediul spațiului cibernetic:

— susținerea politicilor și promovarea intereselor naționale;

— dezvoltarea și susținerea mediului de afaceri;

— creșterea calității vieții prin dezvoltarea serviciilor oferite de societatea informațională;

— îmbunătățirea cunoașterii și susținerea deciziilor strategice naționale în era informațională prin asigurarea capacităților și instrumentelor cibernetică adecvate;

— creșterea nivelului de cunoaștere și a capacității de predicție în scopul avertizării timpurii privind riscurile și amenințările la adresa securității naționale;

— creșterea capacităților tehnice și a competențelor resursei umane pentru realizarea obiectivelor de securitate națională.

III. Direcții de acțiune

România își propune asigurarea stării de normalitate în spațiul cibernetic reducând riscurile și valorificând oportunitățile, prin îmbunătățirea cunoștințelor, a capabilităților și a mecanismelor de decizie. În acest sens, eforturile se vor focaliza pe următoarele direcții de acțiune:

1. Stabilirea cadrului conceptual, organizatoric și acțional necesar asigurării securității cibernetică

— constituirea și operaționalizarea unui sistem național de securitate cibernetică;

— completarea și armonizarea cadrului legislativ național în domeniu, inclusiv stabilirea și aplicarea unor cerințe minimale de securitate pentru infrastructurile cibernetică naționale;

— dezvoltarea cooperării între sectorul public și cel privat, inclusiv prin stimularea schimbului reciproc de informații, privind amenințări, vulnerabilități, riscuri, precum și cele referitoare la incidente și atacuri cibernetică.

2. Dezvoltarea capacităților naționale de management al riscului în domeniul securității cibernetică și de reacție la incidente cibernetică în baza unui program național, vizând:

— consolidarea, la nivelul autorităților competente potrivit legii, a potențialului de cunoaștere, prevenire și contracarare a amenințărilor și minimizarea riscurilor asociate utilizării spațiului cibernetic;

— asigurarea unor instrumente de dezvoltare a cooperării dintre sectorul public și cel privat, în domeniul securității cibernetică, inclusiv pentru crearea unui mecanism eficient de avertizare și alertă, respectiv de reacție la incidentele cibernetică;

— stimularea capabilităților naționale de cercetare-dezvoltare și inovare în domeniul securității cibernetică;

— creșterea nivelului de reziliență a infrastructurilor cibernetică;

— dezvoltarea entităților de tip CERT, atât în cadrul sectorului public, cât și în sectorul privat.

3. Promovarea și consolidarea culturii de securitate în domeniul cibernetic

— derularea unor programe de conștientizare a populației, a administrației publice și a sectorului privat, cu privire la amenințările, vulnerabilitățile și riscurile specifice utilizării spațiului cibernetic;

— dezvoltarea de programe educaționale, în cadrul formelor obligatorii de învățământ, privind utilizarea sigură a internetului și a echipamentelor de calcul;

— formarea profesională adecvată a persoanelor care își desfășoară activitatea în domeniul securității cibernetică și promovarea pe scară largă a certificărilor profesionale în domeniu;

— includerea unor elemente referitoare la securitatea cibernetică în programele de formare și perfecționare profesională a managerilor din domeniul public și privat.

4. Dezvoltarea cooperării internaționale în domeniul securității cibernetică

— încheierea unor acorduri de cooperare la nivel internațional pentru îmbunătățirea capacității de răspuns în cazul unor atacuri cibernetică majore;

— participarea la programe internaționale care vizează domeniul securității cibernetică;

— Promovarea intereselor naționale de securitate cibernetică în formatele de cooperare internațională la care România este parte.

IV. Sistemul național de securitate cibernetică

Sistemul național de securitate cibernetică (SNSC) reprezintă cadrul general de cooperare care reunește autorități și instituții publice, cu responsabilități și capacități în domeniu, în vederea coordonării acțiunilor la nivel național pentru asigurarea securității spațiului cibernetic, inclusiv prin cooperarea cu mediul academic și cel de afaceri, asociațiile profesionale și organizațiile neguvernamentale.

Misiunea SNSC constă în asigurarea elementelor de cunoaștere, prevenire și contracarare a amenințărilor, vulnerabilităților și riscurilor specifice spațiului cibernetic care pot afecta securitatea infrastructurilor cibernetică naționale, inclusiv managementul consecințelor.

Pentru îndeplinirea obiectivelor prezentei strategii, SNSC funcționează ca un mecanism unitar și eficient de relaționare și cooperare interinstituțională, în vederea adoptării și aplicării cu celeritate a deciziilor.

SNSC acționează pe următoarele componente:

Componenta de cunoaștere — furnizează suportul informațional necesar elaborării măsurilor proactive și reactive în vederea asigurării securității cibernetică.

Componenta de prevenire — este principalul mijloc de asigurare a securității cibernetică prin crearea și dezvoltarea capacităților necesare analizei și prognozei evoluției stării acesteia.

Componenta de cooperare și coordonare — asigură mecanismul unitar și eficient de relaționare în cadrul SNSC.

Componenta de contracarare — asigură reacția eficientă la amenințările sau atacurile cibernetică, prin identificarea și blocarea manifestării acestora. Aceasta se realizează în scopul menținerii sau restabilirii securității infrastructurilor cibernetică vizate, precum și pentru identificarea și sancționarea autorilor, potrivit legii.

Funcțiile principale ale SNSC se realizează prin informare, monitorizare, diseminare, analizare, avertizare, coordonare, decizie, reacție, refacere și conștientizare, precum și prin adoptarea de măsuri proactive și reactive.

Măsurile proactive vizează:

— actualizarea și armonizarea cadrului național de reglementare în domeniul securității cibernetică în concordanță cu evoluțiile mediului de referință;

— implementarea de politici, concepte, standarde și ghiduri de securitate;

— colectarea de date și informații referitoare la amenințări, vulnerabilități și riscuri identificate în spațiul cibernetic;

— analiza, anticiparea și prognoza evoluției stării de securitate cibernetică;

— realizarea și eficientizarea cooperării între sectorul public și cel privat între deținătorii infrastructurilor cibernetică și autoritățile statului abilitate să întreprindă măsuri de prevenire și contracarare a amenințărilor, precum și de minimizare a efectelor unui atac cibernetic;

— ridicarea nivelului de instruire și conștientizare a populației asupra riscurilor derivate din utilizarea spațiului cibernetic;

— interoperabilitatea cu alte sisteme naționale și internaționale cu atribuții în domeniul securității;

— protejarea infrastructurilor cibernetică naționale și a celor aparținând NATO sau UE aflate în administrarea unor instituții ori autorități publice;

— implementarea unui mecanism de management al riscului;

— asigurarea unui grad ridicat de autoadaptabilitate, în funcție de evoluțiile spațiului cibernetic;

— asigurarea confidențialității, integrității, disponibilității, autenticității și nonrepudierii informațiilor din spațiul cibernetic;

— asigurarea managementului identității în spațiul cibernetic;

— operaționalizarea capacităților destinate managementului incidentelor de securitate cibernetică, inclusiv managementul consecințelor;

— dezvoltarea mecanismelor pentru creșterea nivelului de cultură de securitate.

Măsurile reactive urmăresc:

— aplicarea planurilor de contingență în vederea minimizării efectelor unui atac cibernetic;

— aplicarea măsurilor cu privire la asigurarea continuității fluxurilor informaționale și decizionale;

— aplicarea unui plan de măsuri cu privire la asigurarea funcționalității sistemelor în condiții de securitate a serviciilor publice sau private;

— recuperarea și restaurarea datelor;

— identificarea și implementarea lecțiilor învățate, rezultate în urma aplicării procedurilor de management al incidentelor, management al consecințelor unui atac cibernetic, precum și de continuitate a activităților.

Eficiența activităților desfășurate în SNSC depinde în mod esențial de cooperarea, inclusiv între sectorul public și cel privat, între deținătorii infrastructurilor cibernetică și autoritățile statului abilitate să întreprindă măsuri de prevenire și contracarare a amenințărilor, de investigare a atacurilor cibernetică, precum și de minimizare a efectelor acestora.

Consiliul Suprem de Apărare a Țării este autoritatea ce coordonează, la nivel strategic, activitatea SNSC. Consiliul Suprem de Apărare a Țării avizează Strategia de securitate cibernetică a României și aprobă Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului operativ de securitate cibernetică.

Consiliul operativ de securitate cibernetică (COSC) reprezintă organismul prin care se realizează coordonarea unitară a SNSC. Din COSC fac parte, în calitate de membri permanenți, reprezentanți ai Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Afacerilor Externe,

Ministerului pentru Societatea Informațională, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Oficiului Registrului Național pentru Informații Secrete de Stat, precum și secretarul Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Conducerea COSC este asigurată de un președinte (consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională) și un vicepreședinte (consilierul prim-ministrului pe probleme de securitate națională). Coordonatorul tehnic al COSC este Serviciul Român de Informații, în condițiile legii.

Guvernul României, prin Ministerul pentru Societatea Informațională, asigură coordonarea celorlalte autorități publice care nu sunt reprezentate în COSC, în vederea realizării coerenței politicilor și implementarea strategiilor guvernamentale în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și societății bazate pe cunoaștere, iar prin Centrul Național de Răspuns la Incidente de Securitate Cibernetică — CERT-RO — asigură elaborarea și diseminarea politicilor publice de prevenire și contracarare a incidentelor din cadrul infrastructurilor cibernetice, potrivit ariei de competență.

Guvernul României va elabora proiectul legii privind securitatea cibernetică, pe care îl va supune aprobării Parlamentului, potrivit legii.

Fiecare dintre instituțiile reprezentate în COSC cooperează cu organisme internaționale ale UE, NATO, OSCE etc., fiecare pe domeniul său de competență.

V. Cooperarea între sectorul public și cel privat

Dezvoltarea cooperării dintre mediul public și cel privat, în scopul asigurării securității cibernetice, reprezintă o direcție prioritară de acțiune la nivelul organismelor internaționale sau alianțelor la care România este parte, având în vedere că spațiul cibernetic reunește deopotrivă infrastructuri cibernetice deținute și administrate de stat, precum și de entități private.

Principalele linii directoare de asigurare a securității cibernetice, în cadrul cooperării între sectorul public și cel privat, trebuie să urmărească:

— cooperarea bazată pe încredere între stat și mediul de afaceri, la toate nivelurile;

— creșterea nivelului de protecție al infrastructurilor cibernetice prin corelarea măsurilor întreprinse cu resursele disponibile în sectorul public și privat.

Responsabilitatea asigurării securității cibernetice revine tuturor actorilor implicați, ținând cont de interesele complementare în acest domeniu pentru asigurarea legalității operațiunilor desfășurate, combaterea fenomenului criminalității informatice și protecția infrastructurilor critice interconectate cu spațiul cibernetic și se bazează pe sporirea încrederii reciproce.

Principalele obiective ale cooperării între sectorul public și cel privat vizează:

— schimbul de informații privind amenințări, vulnerabilități și riscuri specifice;

— dezvoltarea capacităților de avertizare timpurie și de răspuns la incidente și atacuri cibernetice;

— desfășurarea de exerciții comune privind securitatea spațiului cibernetic;

— dezvoltarea de programe educaționale și de cercetare în domeniu;

— dezvoltarea culturii de securitate;

— reacția comună în cazul unor atacuri cibernetice majore.

Realizarea obiectivelor menționate presupune conlucrarea dintre sectorul public și sectorul privat, inclusiv prin măsuri de prevenire, conștientizare și promovare a oportunităților în domeniul cibernetic.

VI. Concluzii

Asigurarea securității cibernetice se bazează pe cooperarea la nivel național și internațional pentru protejarea spațiului cibernetic, prin coordonarea demersurilor naționale cu orientările și măsurile adoptate la nivel internațional, în formatele de cooperare la care România este parte.

Având în vedere dinamismul evoluțiilor globale în spațiul cibernetic, precum și obiectivele României în procesul de dezvoltare a societății informaționale și implementare pe scară largă a serviciilor electronice este necesară elaborarea unui program național detaliat, care — pe baza reperelor oferite de prezenta strategie — să asigure elaborarea și punerea în practică a unor proiecte concrete de securitate cibernetică.

Măsurile destinate operaționalizării SNSC trebuie armonizate cu eforturile pe dimensiunea protecției infrastructurilor critice, respectiv cu evoluția procesului de dezvoltare a capacităților de tip CERT. În varianta optimă, SNSC trebuie să dispună de o structură flexibilă și adaptivă care să înglobeze capacități de identificare și anticipare, resurse și proceduri operaționale de prevenire, reacție și contracarare, precum și instrumente pentru documentare și sancționare a autorilor atacurilor cibernetice.

Este necesară implementarea, la nivel național, a unor standarde minimale procedurale și de securitate pentru infrastructurile cibernetice, care să fundamenteze eficiența demersurilor de protecție față de atacuri cibernetice și să limiteze riscurile producerii unor incidente cu potențial impact semnificativ.

Autoritățile publice cu responsabilități în acest domeniu vor aloca resursele financiare necesare asigurării securității cibernetice prin intermediul politicilor de planificare. Pentru asigurarea unei capacități sporite de identificare, evaluare și proiectare a măsurilor adecvate de management al riscului sau de răspuns la incidente și atacuri cibernetice este prioritară dezvoltarea schimburilor de informații și transferului de expertiză între autoritățile cu responsabilități în domeniu, dezvoltarea cooperării între sectorul public și cel privat și extinderea cooperării cu mediile neguvernamentale și comunitatea academică.

SNSC va constitui platforma de cooperare și armonizare a capacităților de tip CERT existente la nivel național, valorificând instrumentele oferite de acestea, și va acționa pentru consolidarea expertizei în domeniul riscurilor cibernetice, prin stimularea sinergiilor între diferitele planuri de acțiune în domeniul securității cibernetice (militar-civil, public-privat, guvernamental-neguvernamental).

Dat fiind ritmul rapid de evoluție a problematicii, prezenta strategie va fi testată și revizuită permanent, inclusiv în contextul mai larg al Strategiei de apărare, în vederea adaptării continue la provocările și oportunitățile generate de un mediu de securitate în permanentă schimbare.

În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei strategii, COSC va elabora Programul național destinat managementului riscului în domeniul securității cibernetice.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

privind coordonarea activității și delegarea unor competențe în cadrul Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 48 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — Activitatea structurilor și unităților aflate în aparatul central și a unităților, instituțiilor și structurilor aflate în subordinea/în coordonarea/în cadrul Ministerului Afacerilor Interne este coordonată de persoanele stabilite de prezentul ordin.

Art. 2. — Ministrul afacerilor interne coordonează:

- a) Corpul de control al ministrului;
- b) Departamentul de informații și protecție internă;
- c) Direcția audit public intern;
- d) Direcția generală anticorupție;
- e) Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale;
- f) Oficiul responsabilului cu protecția datelor personale.

Art. 3. — (1) Secretarul de stat pentru ordine publică coordonează:

- a) Direcția generală management operațional;
- b) Centrul de coordonare a protecției infrastructurilor critice;
- c) Agenția Națională Antidrog;
- d) Agenția Națională Împotriva Traficului de Persoane;
- e) Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea

Bazelor de Date, cu privire la activitățile care presupun realizarea atribuțiilor în domeniul ordinii publice;

- f) Inspectoratul General pentru Imigrări;
- g) Poliția Română;
- h) Jandarmeria Română;
- i) Poliția de Frontieră Română;
- j) Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Afacerilor

Interne, cu privire la activitățile care presupun realizarea atribuțiilor în domeniul ordinii publice.

(2) Secretarul de stat pentru ordine publică semnează, în numele și pentru ministrul afacerilor interne, documentele promovate de structurile pe care le coordonează, cu excepția documentelor care se prezintă Consiliului Suprem de Apărare a Țării, precum și a celor din domeniul planificării misiunilor/resurselor și al protecției infrastructurilor critice promovate de Direcția generală management operațional și de Centrul de coordonare a protecției infrastructurilor critice.

Art. 4. — (1) Secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul și Guvernul coordonează:

- a) Direcția generală juridică;
- b) Direcția afaceri europene și relații internaționale;

- c) Direcția Schengen;
- d) Unitatea de politici publice;
- e) Centrul național SIS.

(2) Secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul și Guvernul poate susține în Parlament răspunsurile scrise ale ministrului afacerilor interne și semnează, în numele și pentru ministrul afacerilor interne, documentele promovate de structurile pe care le coordonează, cu următoarele excepții:

a) documente prin care se stabilesc soluții și măsuri în domeniul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) documente prin care se aprobă promovarea unor acțiuni în justiție, cum ar fi: acțiuni în regres, anularea unor acte administrative emise de Ministerul Afacerilor Interne și altele asemenea;

c) dovezi de citare, de comunicare a hotărârilor judecătorești, în dosare în care este citat personal ministrul afacerilor interne.

Art. 5. — (1) Secretarul de stat pentru situații de urgență și prefecuri coordonează:

- a) Direcția generală pentru îndrumarea și controlul instituției prefectului;
- b) Direcția informare și relații publice;
- c) Arhivele Naționale
- d) instituția prefectului (42);
- e) Direcția Generală de Pașapoarte;
- f) Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor;

g) Inspectoratul General pentru Situații de Urgență;

h) Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, cu privire la activitățile referitoare la punerea în aplicare a legislației în vigoare în domeniul stării civile și al evidenței persoanelor, precum și a organizării și coordonării acestora;

i) Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne, cu privire la activitățile care presupun realizarea atribuțiilor în domeniul situațiilor de urgență.

(2) Secretarul de stat pentru situații de urgență și prefecuri semnează, în numele și pentru ministrul afacerilor interne, documentele promovate de structurile pe care le coordonează.

Art. 6. — (1) Secretarul general coordonează:

- a) Direcția generală management resurse umane;
- b) Direcția generală logistică;
- c) Direcția generală financiară;
- d) Direcția pentru comunicații și tehnologia informației;
- e) Direcția medicală;
- f) Direcția secretariat general și protocol;
- g) Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”;
- h) Institutul de Studii pentru Ordine Publică;
- i) Centrul de Psihosociologie al Ministerului Afacerilor Interne;
- j) Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Afacerilor Interne;
- k) Clubul Sportiv „Dinamo” București;
- l) Societatea Comercială COMICEX — S.A.

(2) Secretarul general semnează, în numele și pentru ministrul afacerilor interne, documentele promovate de structurile pe care le coordonează, cu excepția:

- a) statelor de organizare;
- b) numărului de posturi și indicatorilor aflați în finanțare ai tuturor unităților Ministerului Afacerilor Interne.

Art. 7. — Activitatea structurilor prevăzute la lit. A pct. 25 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, este coordonată de șefii unităților centrale în subordinea cărora se află.

Art. 8. — (1) Delegarea dreptului de a semna în numele și pentru ministrul afacerilor interne, prevăzută de prezentul ordin, nu aduce atingere prevederilor Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 600/2005 pentru aprobarea competențelor de gestiune a resurselor umane ale ministrului afacerilor interne, secretarilor de stat, secretarului general și șefilor/comandanților unităților Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare¹, și ale Ordinului ministrului afacerilor interne privind împuternicirea ordonatorilor de credite în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare², a căror aplicare are întâietate.

(2) Delegarea dreptului de a semna în numele și pentru ministrul afacerilor interne, prevăzută de prezentul ordin, nu se aplică pentru:

- a) însușirea proiectelor de acte normative pentru care ministrul afacerilor interne are, potrivit reglementărilor în vigoare, calitatea de emitent sau drept de contrasemnare;
- b) instrumentele de prezentare și motivare a proiectelor de legi, ordonanțe, ordonanțe de urgență și hotărâri ale Guvernului, pentru care ministrul afacerilor interne are, potrivit reglementărilor în vigoare, calitatea de inițiator sau avizator;
- c) memorandumuri, note, informări și rapoarte care se prezintă/transmit Guvernului, prim-ministrului, Parlamentului sau președintelui României/Administrației Prezidențiale;
- d) răspunsuri la sarcinile stabilite pentru Ministerul Afacerilor Interne în cadrul ședințelor Guvernului;
- e) însușirea documentelor programatice și documentelor de politici publice ale Ministerului Afacerilor Interne sau care vizează competențe ale acestuia;
- f) convenții, protocoale, înțelegeri și alte asemenea documente care se încheie la nivel interinstituțional și la care Ministerul Afacerilor Interne este parte.

Art. 9. — În baza și în executarea ordinelor și instrucțiunilor emise de ministrul afacerilor interne, secretarii de stat și secretarul general emit dispoziții, potrivit art. 1 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 416/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare la data de 31 mai 2013.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 156/2012 privind coordonarea activității și delegarea unor competențe în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427 din 27 iunie 2012, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

București, 20 mai 2013.

Nr. 66.

¹ Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 600/2005 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

² Ordinul constituie act normativ clasificat, potrivit legii, nefiind publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ORDIN
privind anularea titlului de parc industrial acordat Societății
Comerciale „Parc Industrial Fetești” — S.A.

Având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările ulterioare, ale art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 490/2002, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 8 din Instrucțiunile de acordare și anulare a titlului de parc industrial, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării și prognozei nr. 264/2002,

în temeiul art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite următorul ordin:

Articol unic. — (1) Se anulează titlul de parc industrial acordat Societății Comerciale „Parc Industrial Fetești” — S.A. prin Ordinul ministrului dezvoltării și prognozei nr. 357/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 13 noiembrie 2002.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shhaideh,
secretar de stat

București, 16 mai 2013.
Nr. 1.897.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

